

«Χαμένες» παραστάσεις...

Σημαντικά θεατρικά έργα περιορίζονται στην περιφέρεια – Κριτική: Σπύρος Παγιατάκης

Ασφαλώς δεν ήταν η μεγάλη, η συγκλονιστική, η παράσταση - σταθμός της περασμένης θεατρικής περιόδου 2003 - 2004. Αντίθετα μάλιστα, η *Golfw* (έτσι ακριβώς ορθογραφημένη) παρουσίαζε πολλά τρωτά: έναν υπερβολικά μακρύ μουσικοχορευτικό πρόλογο (με δημοτική μουσική και τσάμικα), ένα ενίοτε θολό μπερδεμα μεταξύ του σοβαρού και του αστείου, σκαμπανεβάσματα στις ερμηνείες των ηθοποιών που οδηγούνταν από έναν συναισθηματικό ρεαλισμό σε γραφικές «μούτες», αλλά επίσης και μία τολμηρή «ασέβεια» προς τα εθνικά μας σύμβολα, όπως η εορταστική, μεγαλοπρεπέστατη ανάκρουση του εθνικού ύμνου στο φινάλε της παράστασης με τη γαλανόλευκη να κυματίζει σε γιγαντο - οθόνη, ένα σκηνοθετικό εύρημα το οποίο - όπως έμαθα - ενόχλησε μερικούς υπερευαίσθητους (Τουλάκιστον, εγώ προσωπικά το καταδιασκέδασα!).

Παρ' όλ' αυτά, αν με ρωτούσαν για την πλέον χαμογελαστή παράσταση της περασμένης θεατρικής περιόδου, θα ήταν ακριβώς τούτη η *Golfw* (που φιγουράριζε με τον υπέρτιτλο *made in Greece*) που θα μου ερχόταν αμέσως - αμέσως στο μυαλό. (Ισως ακόμα και η «Αρκαδία» του Βρετανού Τόμ Στόπαρντ, ένα εγκεφαλικό μεν έργο, πλην αριστοτεχνικά ανεβασμένο από τον Κωνσταντίνο Αρβανιτάκη επίσης στο ΚΘΒΕ την περασμένη περίοδο).

Γolfw από το ΚΘΒΕ

Τώρα το κλασικό βουκολικό μελόδραμα σε στίχους του Σπυριδώνος Περσιδάδη που πρωτοπαίχθηκε στην Ακράτα το 1893 για να γνωρίσει ακολούθως μοναδικούς θριάμβους ανά την ελληνική επικράτεια (και κινηματογραφήθηκε το 1914, ως η πρώτη ελληνική παραγωγή ταινία μεγάλης διάρκειας), έπεσε στα «ανευλαβή» πλην λίαν ταλαντούχα χέρια ενός νεαρού ηθοποιού - σκηνοθέτη, του Σίμου Κακάλα, στελέχους της δεύτερης κρατικής μας σκηνής στη Θεσσαλονίκη, ο οποίος μαζί με έξι νέους ηθοποιούς έστησε επάνω σ' ένα παταράκι 2,5 X 2,5 την πιο πρόσχαρη, την πλέον δροσιστική ανανεωτική παράσταση που είδα τα τελευταία χρόνια. Είναι πραγματικά κρίμα που την έχασε η Αθήνα. (Όπως επίσης έχασαν κι όσοι πρωτευουσιάνοι θεατρόφιλοι δεν είχαν την προαναφερθείσα «Αρκαδία»).

Η *Αρκαδία* της *Golfw* ήταν σαμπόλιτ, ενώ η *Γolfw* όμως το παραμι-

Από την παράσταση *Golfw* του ΚΘΒΕ. Γκόλφω η Σύρμω Κεκέ και Τάσος ο Απόστολος Μπαχαρίδης.

κρό ιχνος εξυπνακίστικου χλευασμού, μία επικίνδυνη χαράδρα που καιροφυλακτεί σε παρόμοιες περιπτώσεις. Ο Σίμος Κακάλας (τον υπολογίζω στις αρχές της τρίτης δεκαετίας του), ο οποίος σκηνοθέτησε με σπιρτόζους υπαινιγμούς και με σημερινή νεολογιστική διάθεση μια παράσταση η οποία αρχικά προοριζόταν για περίπου «εσωτερική κατανάλωση» και γνώρισε μιαν ανέλπιστη ενθουσιώδη υποδοχή όταν παρουσιάστηκε στο πλατύτερο κοινό, εμφανίζεται ως ένας πραγματικά πολλά και -κυρίως- καινούργια υποσχόμενος θεατροποιός.

Οι ερμηνείες

Γκόλφω ήταν η Σύρμω Κεκέ, μία επισης νέα, όχι μόνο στην ηλικία αλλά και στην εξέλιξη της υποκριτικής τέχνης, ηθοποιός, η οποία -θυμάμαι- με είχε εντυπωσιάσει όταν την πρωτοείδα πριν από λίγα χρόνια στον ρόλο της «Μικρής Κατερίνας του Χάιλμπρον» του

Κλάιστ, πάλι στο ΚΘΒΕ. Εκεί μεταμόρφωσε μία ηρωίδα γραμμένη το 1810 σ' έναν απόλυτα σημερινό ζωντανό χαρακτήρα. Πάντως στη συγκεκριμένη περίπτωση της εν γένει σαρκαστικής Γκόλφως, η Σύρμω Κεκέ είχε στιγμές που άγγιζε τον θεατή ακόμα και συγκινησιακά. Επίτευγμα! Τα υπόλοιπα νέα παιδιά (Απόστολος Μπαχαρίδης ως Τάσος, Θεόδωρος Οικονομίδης, Κίτσος, η Ελενα Μαυρίδου -μία εκσυγχρονισμένη σύγχρονη Ξανθιά Σταυρούλα με τον αφαλό της έξω- όπως άλλωστε και ο Γιάννης Τσιακμάκης και η Μαρία Καραμήτρη) χρειάζονται να περάσουν κάποιες πρόσθετες σκηνικές εξετάσεις για ν' αποδείξουν ότι πλάι στα νιάτα και τον ενθουσιασμό τους διαθέτουν και την απαραίτητη σφραγίδα της προσωπικότητας που απαιτείται για κάθε καλό ηθοποιό.

Εντυπωσιακό μέσα στο χαμογελαστό εκσυγχρονιστικό πνεύμα της παράστασης και το εικαστικό μέρος με τα

ευστόχου κιούμορ σκηνικά-κοστούμια του Γιάννη Κατρανίτσα και τα βίντεο του Χρήστου Καλού.

Το ξαναλέω: είναι κρίμα που ορισμένες παραστάσεις της περιφέρειας, όπως αυτή, δεν παρουσιάζονται και στη Αθήνα.

Μία άλλη ιδιαίτερα χαρακτηριστική περίπτωση είναι κι αυτή του αριστοφανικού Πλούτου. Παρ' όλο που έχουν περάσει περισσότερα από έξι χρόνια, θυμάμαι ολοζώντανα τον απολαυστικό Πλούτο που είχε σκηνοθετήσει -και τότε όπως και εφέτος με Χρεμύλο τον Λάκη Λαζόπουλο- ο Νίκος Μαστοράκης με τη μουσική του Σταμάτη Κραουνάκη. Τότε τον ίδιο ρόλο τον έπαιζε ο Μπάμπης Γιωτόπουλος και θυμάμαι επίσης και μία απολαυστική Ολγα Τουρνάκη στον ρόλο της γριάς.

Ξαναείδα την εφετηνή εκδοχή των Μαστοράκη - Κραουνάκη στην Επίδαυρο, η οποία δεν ήταν τελικά και τόσο κακή όσο είχα ακούσει. Όμως, δεν είχε καμιά σχέση με εκείνον τον γεμάτο χυμούς, ενθουσιασμό και καινούργιες ιδέες καβαλιώτη «Πλούτο» των ιδίων συντελεστών (Κ.Χ. Μύρη, Ν. Μαστοράκη, Λ. Νικολακοπούλου, Στ. Κραουνάκη). Άλλη πάλι παράσταση κι αυτή που πήγε χαμένη. Αν δεν κάνω λάθος, υπήρξα τότε ο μόνος εξ Αθηνών κριτικός που έτυχε να τη δει και να γράψει γι' αυτήν.

Ευκαιρίες προβολής

Εφ' όσον λοιπόν ισχύσει η εκ Θεσσαλονίκης πρόσφατη πρωθυπουργική εξαγγελία ότι ήρθε, επιτέλους, η ώρα της ελληνικής περιφέρειας για γενικότερη προβολή κι ανάπτυξη, και ειδικά από τη στιγμή που τυχαίνει πρωθυπουργός και υπουργός Πολιτισμού να ταυτίζονται στο ίδιο πρόσωπο, τότε το μέλλον προδιαγράφεται μάλλον ευοίωνο -αν πιστέψει κανείς αυτά που λέγονται στα εγκαίνια της ΔΕΘ- ακόμα και για όσες τέχνες ανθούν στο εκτός της Αθήνας περιβάλλον.

Όπως ακριβώς συμβαίνει με παρόμοιες περιπτώσεις σαν αυτή της *Golfw*, της Αρκαδίας, αλλά κι εκείνης της άδικα καταχωνιασμένης παράστασης του Πλούτου στην Καβάλα, τότε που για ένα φεγγάρι -αρχές του 1998 πρέπει να ήταν- ο Σταμάτης Κραουνάκης ακολούθησε μία προφανώς ρομαντική του παρόρμηση και ανέλαβε την καλλιτεχνική διεύθυνση του Δημοτικού Περιφερειακού Θεάτρου Καβάλας.